

Glønborg (KRF):

Må jeg indledningsvis udtrykke en helt personlig glæde over, at vi er kommet dertil, hvor vi er i dag.

Jeg havde den glæde at være til FN's generalforsamling i 1989, hvor vi færdiggjorde sagen, og jeg har været lidt utålmodig over for regeringen og har skriftligt og mundtligt nogle gange rykket for, at vi kunne komme til den dag, hvor vi er i dag. Jeg er glad for, at statsministeren nu har opfyldt det løfte, han gav mig i forbindelse med åbningsdebatten, hvor jeg rejste spørgsmålet. Så tak for, at vi er kommet så langt.

Jeg håber, at hr. Helge Adam Møller – der ikke er her lige nu – vil læse referatet af min tale, så han kan få lidt inspiration til at komme i gang med arbejdet. Jeg vil gerne påpege, at der er en række artikler, der giver anledning til arbejde i Danmark for politikere og for sagsbehandlere og for alle, der er interesserede i børns velfærd.

Jeg vil gerne pege på artikel 12, hvor det udtrykkes klart, at staterne har pligt til at sikre barnet ret til at udforme sine egne synspunkter og retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet. Jeg er ikke sikker på, at vi virkelig har sikret i Danmark, at barnet bliver hørt. Derfor var det måske værd at tage under overvejelse, om vi ligefrem skulle have en institution, som sikrer barnets ret til at udtale sig. Jeg vil ikke foreslå det i dag, men jeg vil godt nævne tanken om en speciel børneombudsmand.

Vi har mange eksempler på, at de voksne nok skal sikre sig retten til at udtale sig, men hvad med barnet?

Der står videre, at barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed. Det er synspunkter, der også er beskrevet i indledningen til konventionen. I konventionen er man nemlig helt klar over, hvad et barn er. Et barn er et menneske, der ikke er blevet færdigt endnu, hverken kropsligt eller åndeligt. Derfor skal man hele tiden respektere, at barnet er på vej.

Jeg tror også, at vi i Danmark kunne have god grund til at kigge på artikel 17 (e), hvor der tales om at tilskynde til udvikling af passende retningslinier for beskyttelse af barnet mod oplysning og materiale, der skader dets velfærd. Jeg vil bare nævne pornografi og den voldsomme udslusning af ødelæggelser af netop barnets

forståelse af en væsentlig side af et menneskes tilværelse. Her har vi i Danmark totalt forsømt at beskytte børn i vores iver for at tilfredsstille voksne menneskers lyst.

Jeg vil også gerne pege på artikel 9, hvor der i stk. 3 henvises til, at man skal sikre barnets regelmæssige og personlige forbindelse med begge forældre. Gør vi det godt nok med hensyn til den personlige forbindelse?

Jeg vil også godt pege på, at der i stk. 1 og stk. 2 tales om de tilfælde, hvor et barn adskilles fra forældrene. Der står klart og tydeligt, at i behandlingen af enhver sådan sag skal alle interesserede parter gives mulighed for at deltage i sagsbehandlingen og fremføre deres synspunkter. Så kan vi måske slippe for, at et par bedste-forældre, som har været meget nær på det pågældende barn, af en sagsbehandler skal høre: Denne sag kommer ikke jer ved! Her er i det mindste noget, vi skal have rettet på i Danmark.

Det samme fremgår klart af artikel 5, hvor der gøres opmærksom på, at et barns netværk ikke alene består af dets forældre, men også af familien. Man har brugt udtrykket »den udvidede familie«. Jeg havde foretrukket oversættelsen »familien i bred betydning«, hvilket jeg tror ville bedre forståelsen af, hvad dette drejer sig om. Vi har masser af eksempler på, at man i Danmark ikke respekterer hele barnets netværk.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det var hr. Niels Helveg Petersens indlæg, der fik mig til at gå herop, inden udenrigsministeren skal svare.

Det drejer sig om henvisningen til konventionens artikel 42, hvori der står, at regeringen har pligt til at gøre konventionen bekendt både for voksne og for børn i Danmark. Jeg vil lige, inden udenrigsministeren går herop, spørge, hvilke planer regeringen har dels for at gøre konventionen kendt for børn og voksne i Danmark, dels for, hvem der skal rapportere. Der er jo nu nedsat en komité under FN, som skal følge, hvordan det går med konventionens gennemførelse, og hvordan man i de forskellige lande, som ratificerer den, lever op til den. Det vil sige, der skal være en tilbagemelding.

Da vi i sin tid havde alle debatterne her i Tinget om kvindekommissioner og kvindekonferencer og sådan noget, var det statsministeren,